

A

Pannonium Orchester

bemutatja:

„Éjjel, távol”

c. albumát.

A zenekar tagjai:

Torma Ákos – ének, gitár, mandolin

Váli Péter – gitár

Fábián Attila – billentyűk, gitár

Fábián Csaba – basszusgitár

Simon Ervin – dobok

V alaki már mondta

Valaki már mondta, hogy újra meghalt a hajnal...
Valaki már mondta, hogy átok is járt a bajjal...

Valaki már látta, hogy tör ránk csendben az éj...
Valaki már látta, hogy a lét kútja milyen mély...

Valaki már tudja, miért fél a sötétben...
Valaki már tudja, hogy mily' messze az éden...

Éjjel, távol

Kamcsatkán innen, Szolyván túl
kőszavú szentek vére hull.
Tél szava csontba remeg.

Éket vert a történelem éjjel a lelkek közé,
ütött-kopott alázattal vált minden jó semmivé.

Halálon innen, élten túl
drót-rideg béke ronggyá szúr.
Érzelem nem fenyeget.

Nyirkos, állott, torz félelem százfogú ordasa rág;
szívet, száját, szemet marva arcokba vascsizma hág.

Reményen innen, hiten túl,
reggel a vágy úgyis elpusztul.
Hajnali három után.

Üres, néma templomokban, vak kirakat üvegén,
balgán béget béna búval, éjjeli, téli a fény.

Urálon innen, Urálon túl csak rabként lehet szabad!
Egyszerűbb és őszintébb az élet, a gondolat.
Urálon innen, Urálon túl a morális alku után
rabbá lett a szabadság, a hit, és a tudomány.

Materia humana

Arcodon viseled az idegenek maszkját,
lángoló szavaid az időt múlatják,
lépteid nyomán nem nő olajág,
éneked elúzi a harang szavát.

A kenyér ízét nem érzem,
a bor csak mámorító,
a szennyből bűzlik minden tenger és folyó!

A holtak hadd álmodjanak,
ha már nekünk nem szabad,
hisz' mondtad, romlott a világ.

A szelek hadd rohanjanak,
rájuk átkod már nem hat,
bár élveznéd, ha oda is hathatnál.

Eltévedt pásztor, eltévedt pásztor...

Katonaének a XX. századból

Bacchus vigalma eltűnt a vidékről.
Vacogva félek az éjek rémétől.
Nehéz pára száll el a holt tőkék között,
miket egykoron még szorgos kéz kötözött.

Metsző ősztón szél vág ércként belém.
Miért élek pont itt a világ peremén?
Rideg hantok közt turkálók fásulván -
meleg nyár után most fagyott táj a hazám.

Borongón robogó sanyarú had
árnyékban fogva rabul marad.
Hajnaltól fosztott, bárgyú csordák...
Árva világom, mi vár még rád?

Éji fényünk fegyvertűz,
csattan, riaszt, álmodt űz.
Micsoda álmom széjjellőtt életem!
Megteszek mindent, csak hogy enyém legyen...

Távoli szó

Távol otthon melegétől.
Távol vagyok minden lénytől,
akit életem eddig ismerni engedett.

Távol élek édes szótól,
lemondtam már minden jóról,
melyet sarjadzó énem mindeddig élvezett.

Távol lenni így a naptól.
Szétfoszlok a száanalomtól,
mi a maró gúnnyal együtt belém enyészett.

Távol bízom árván szentül:
lelkem talán a mennybe kerül
és nem porlad a földbe, amelyből vétetett.

Távol válok meg a léttől,
a létet fűtő fénytől,
melyből erőt merítenek az emberek.

Távol tűntem világomtól,
szívem szakadt bánatomtól,
melyet belém a rút idő ültetett.

Döbling 'rácsei' közt

Végzetes a magány, az egyedüllét.
Elszakadt a fonál, ki találná meg a végét?

Aradnál halál terjeng tizenhárom halmon.
Az ország árvái sikolyát hallom

A holtak vádolnak Isten színe előtt.
A hontól harca szívta el a legtöbb erőt.

Haynau tombol, elcsuklik a hangom.
Az ország árvái sikolyát hallom...

Én hidat verettem az emberek közé,
gőzhajó vitt minket a haladás felé.

Megannyi békés, alkotó alkalom.
Az ország árvái sikolyát hallom...

Én virágot vettem és vihart arattam,
a józan szelídséggel egyedül maradtam.

Ölni is tudok, most megmutathatom.
Az ország árvái sikolyát hallom...

Görgen doktor hófehér ruhában
váltig bizonygatja, hogy rémeket láttam.
Az én lelkem azonban csupa rom, korom, korom...

Vad szél rázza a döblingi erdőt,
tűzet hord és gyötri a rácson közt vergődőt.

Mindent elmondok, csak hagyjatok meghalnom!
Az ország vére elfolyt, ezt suttojják, hallom...

Die Wende

Öröm ha ér, kitágul a tér a lelked udvarán.
A mai nap élsz és nem fog a félsz, hogy mi lesz holnapután.

Érezhettem volna ezt talán
'89 felhőtlen nyarán...
Szabadságot kaptunk túl korán
romhalmazzá lett lelkünk után.

Nem tudtam, de már nem hittem, hogy jó lesz majd a régi hitem.
Egyenest mentem, eltévedtem, egyenest mentem, ködbe veszttem.

A papucshősök hősként járnak,
műanyagvágyak szárnyán szállnak.

Könnyített értékrend,
nehezebb élet lenni.

Templomokban sok-sok elvtárs
üdvözli a rendszerváltást...

Habár a jelszó más,
nem volt tisztogatás.
Habár a zászló más,
maradt a konformitás.

Az eszmék megszentelt egén áldott kóbor napsugár!
Puhaselymű, fényes szél testén felhő vitorláz.

A télen túli őszből hozzák át múlt reményünk könnyű sóhaját.

...és a többi lánynak

Fűzfa bánata ül a szemén.
Bár szája mosolyra jár,
ajkára sorsa írt véleményt.
Aludni nem haza jár.

Te lány, te lélek, te költemény,
Te gyermek, te boldogság!
Te hajnal, te visszhang álmok ölén...
Féltelek, rossz sorban állsz.

Elcsapott angyal teste-lelke
megfeketült az érintésre -
Korhad-szárad a télből nyárba,
szénné égett a kéjtől bántva.

Felszín-erkölcs tűzre úzi balsorsok kényszerét,
Farkas ordít, nem tűri egy bárány fekete színét.

Így az éj ölel át,
vigaszt a vén idő ad:
halkan várni tanít,
hogyan megtaláljad régi álmaid.

Bölcsődal

Tündérajkak dallamán
csengőn-bongón lépve,
szellő könnyű csókja jó
szempilla hegyére.

Szivárványhíd kapuján
csillámeső csendje,
mézes álom-harmat hull
lelkecske tükörre.

Éled már a jó álom,
elsegít messze száz határon.
A csodatévő éj hozza a megnyugvást
bölcse, némán kísér a holdfény-áldás.

Majd az álmok álma után, mindennek legvégén,
álomtalan álmot ígér az éj - az öröklét peremén...